

LBRIS

We know
books

Înv. Lucica BUZENCHI

LECTURILE COPILĂRIEI

CLASA A III-A

EDIȚIE REVIZUITĂ ȘI ÎMBUNĂTĂȚITĂ
CONFORM PROGRAMEI ȘCOLARE
ÎN VIGOARE

 editura
Lumina

Lumina 2020

CUPRINS

ION CREANGĂ (1837-1889)	7
Amintiri din copilărie	7
Pupăza din tei.....	7
Lupul la stână.....	16
Prostia omenească.....	18
GEORGE COȘBUC (1866-1918)	24
Mama	24
Noapte de vară	28
Scut și armă.....	31
Calendarul școlarului	33
Septembrie	33
Octombrie	34
Noiembrie	35
Decembrie.....	35
Ianuarie	37
Februarie	39
Martie.....	40
Aprilie.....	42
Mai.....	43
Iunie	45
Lingușeala și minciuna	47
Cinstea	49
DIMITRIE BOLINTINEANU (1825-1872)	52
Năvala lui Țepeș	52
Daniel Sihastru.....	54
VASILE ALECSANDRI (1821-1890)	56
Viscolul	56
Sfârșit de toamnă	58
Miezul iernei.....	60
Sania	62
Moara de vânt	63
Hora Unirei	66

MIHAI EMINESCU (1850-1889)	69
Povestea codrului.....	69
O, mamă.....	72
Freamăt de codru.....	74
Fiind băiet păduri cutreieram.....	77
GEORGE TOPÎRCEANU (1886-1937)	79
Primăvară.....	79
Octombrie.....	81
Noapte de iarnă.....	83
Strofe de iarnă.....	85
ION AGÂRBICEANU (1882-1963)	88
Roitul stupilor.....	88
Întâiul drum.....	99
OTILIA CAZIMIR (1894-1967)	113
Primăvară în glumă.....	113
Vestitorii.....	115
Vară.....	117
După ploaie.....	119
PASSIONARIA STOICESCU (n. 1946)	121
Culorile pădurii.....	121
Carte de povață.....	124
EMIL GÂRLEANU (1878-1914)	126
Cioc! cioc! cioc!.....	126
Nedespărțite!.....	130
Părăsită.....	133
ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF (1875-1913)	138
Bunica.....	138
Revedere.....	140
Vară.....	141
IOAN SLAVICI (1848-1925)	144
Spaima Zmeilor.....	144
Păcală în satul lui.....	153
Rodul tainic.....	175
ION LUCA CARAGIALE (1852-1912)	187
Vizită.....	187

ALEXANDRU VLAHUȚĂ (1858-1919)	194
Valea Teleajenului.....	194
B. ȘTEF. DELAVRANCEA (1858-1918)	197
Domnul Vucea.....	197
Poveste.....	223
NICOLAE FILIMON (1819-1865)	238
Omul de flori cu barba de mătase.....	238
PETRE ISPIRESCU (1830-1887)	254
Cele trei rodii aurite.....	254
JEAN DE LA FONTAINE (1621-1695)	268
Corbul și vulpea.....	268
HANS CHRISTIAN ANDERSEN (1805-1875)	271
Prințesa și bobul de mazăre.....	271
Hainele cele noi ale împăratului.....	274
EDMONDO DE AMICIS (1846-1908)	281
Cuore, inimă de copil.....	281
Prima zi de școală Luni, 17.....	281
Învățătorul nostru Marți, 18.....	284
Un gest mărinimos Miercuri, 26.....	287
Colegul meu, Coretti Duminică, 13.....	290
Prima ninsoare Sâmbătă, 10.....	296
Biblioteca lui Stardi.....	299
JOSEPH RUDYARD KIPLING (1865-1936)	302
Frații lui Mowgli.....	302
Legenda cămilei	
De ce are cămila cocoașă.....	334
Legenda Bătrânului Cangur.....	339
Legenda Rinocerului	
De ce are Rinocerul cute pe piele.....	345
MARK TWAIN (1835-1910)	349
Aventurile lui Tom Sawyer	
Capitolul III.....	349
Prinț și cerșetor.....	358
Capitolul I Nașterea Prințului și a Cerșetorului.....	358
Capitolul II Copilăria lui Tom.....	360

Capitolul III Tom îl întâlnește pe Prinț	367
Partea a 2-a Capitolul IV	376
OSCAR WILDE (1854-1900).....	391
Prințul cel fericit	391
JOHANNA SPYRI (1827-1901).....	407
Întâlnirea cu Unchiul de la munte.....	407
La Bunicul	425
La pășune	435
La bunica	454
Partea a II-a.....	473
1. Iarna în Dörfli	473
2. Iarna pare că nu se mai sfârșește	476
3. Vizita mult așteptată se apropie	477
4. Prietenele de departe se întâlnesc	480
EDOUARD LABOULAYE (1811-1883).....	488
Povestea lui Cucurigu	488
CONTESA DE SÉGUR (1799-1874)	496
Povestea prințesei Rozeta	496
I. Ferma	496
II. Rozeta la Curtea regelui, tatăl său	502

ION CREANGĂ (1837-1889)

Ion Creangă s-a născut în Humulești, județul Neamț, provenind dintr-o familie de țărani gospodari.

Urmează școala la Broșteni și Târgu-Neamț, după care se înscrie la școala de catiheți din Fălticeni, apoi la seminarul „Vasile Lupu” din Iași, devenind preot.

Lucrând ca învățător, redactează pentru elevi manuale didactice. A scris basme („Povestea porcului”, „Soacra cu trei nurori”, „Dănilă Prepeleac”, „Povestea lui Harap-Alb”, „Ivan Turbincă”), povestiri („Moș Nechifor Coțcariul”, „Moș Ion Roată și Unirea”, „Popa Duhu”), iar opera sa de maturitate „Amintiri din copilărie” dovedește caracterul original, fiind socotit unul dintre cei mai mari povestitori.

Amintiri din copilărie

Pupăza din tei

...
A trezește mama într-o dimineață din somn cu vai-nevoie, zicându-mi:
– Scoală, duglișdule, înainte de răsăritul soarelui; iar vrei să te pupe cucul armenesc și să te spurce, ca să nu-ți meargă bine toată ziua?... Căci

așa ne amăgea mama cu o pupăză care-și făcea cuib de mulți ani într-un tei foarte bătrân și scorburos, pe coasta dealului, la moș Andrei, fratele tatei cel mai mic. Și numai ce-o auzeai vara: pu-pu-pup! pu-pu-pup! des-dimineată, în toate zilele, de vuia satul. Și cum mă scol, îndată mă și trimite mama cu demâncare în țarină, la niște lingurari ce-i aveam tocmiți prășitori tocmai în Valea Sacă, aproape de Topoliță. Și pornind eu cu demâncarea, numai ce și aud pupăza cântând:

„Pu-pu-pup! pu-pu-pup! pu-pu-pup!”

Eu atunci, să nu-mi caut de drum tot înainte? Mă abat pe la tei, cu gândul să prind pupăza, căci aveam grozavă ciudă pe dânsa; nu numaidecât pentru pupat, cum zicea mama, ci pentru că mă sculam în toate zilele cu noaptea-n cap din pricina ei. Și cum ajung în dreptul teiului, pun demâncarea jos în cărare pe muchea dealului, mă sui încetișor în teiul care te adormea de mirosul... floarei, bag mâna în scorbură, unde știam și, norocul meu!... găbuiesc pupăza pe ouă și zic plin de mulțămire: „Taci leliță, câte-am captușit eu; îi mai pupa tu și pe dracul de-acum!”

Și când aproape să scot pupăza afară, nu știu cum se face că mă sparii de creasta ei cea rotată de pene, căci nu mai văzusem pupăză până atunci, și-i dau drumul în scorbură. Și cum stam eu și mă chiteam în capul meu, că șerpe cu pene nu poate să fie – după cum auzisem, din oameni, că se află prin scorbură câteodată și șerpi – unde nu mă îmbărbătez în sine-

mi și iar bag mâna să scot pupăza... pe ce a fi...; dar ea, sârmana, se vede că se mistuise de frica mea prin cotloanele scorburii, undeva, căci n-am mai dat de dânsa nicăieri; parcă intrase în pământ.

„Măi! anapăda lucru ș-aista” zic eu înciudat, scoțând căciula din cap și tuflind-o în gura scorburii. Apoi mă dau jos, caut o lespede potrivită, mă sui cu dânsa iar în tei, îmi ieu căciula și în locul ei pun lespede, cu gând c-a ieși ea pupăza de undeva, până m-oi întoarce eu din țarină. După aceea mă dau iar jos și pornesc răpede cu demâncarea la lingurari... Și oricât oi fi mers eu de tare, vreme trecuse la mijloc doar, cât am umblat horgăind cine știe pe unde și cât am bojbăit și mocoșit prin tei, să prind pupăza, și lingurarilor, nici mai rămâne cuvânt, li se lungiseră urechile de foame așteptând. Ș-apoi vorba ceea: „Țiganul când i-i foame cântă; boierul se plimbă cu mâinile dinapoi, iar țăranul nostru își arde liuleaua și mocnește într-însul”. Așa și lingurarii noștri: cântau acum îndrăcit pe ogor, șezând în coada sapei, cu ochii painjeniți de-atâta uitat, să vadă, nu le vine mâncare dincotrova? Când, pe la prânzul cel mare, numai iacătă-mă-s și eu de după un dâmb, cu mâncarea sleită, veneam nu veneam, auzindu-i lălăind așa de cu chef... Atunci au și tăbărât bălaurii pe mine, și cât pe ce să mă înghită, de nu era o chirandă mai tânără între dânsii, să-mi ție de parte:

– Hauileo, mo! ogoiți-vă; ce tolocăniți băiatul; cu tată-său aveți ce aveți, iar nu cu dânsul!

Atunci, lingurarii, nemaipunându-și mintea cu mine, s-au așternut pe mâncare, tăcând molcum. Și scâpând eu cu obraz curat, îmi ieu traista cu blidele, pornesc spre sat, mă abat iar pe la tei, mă sui într-însul, pun urechea la gura scorburii și aud ceva zbatându-se înăuntru. Atunci ieu lespedea cu îngrijire, bag mâna și scot pupăza, vlăguită de atâta zbucium; iar ouăle, când am vrut să le ieu, erau toate numai o chisăliță. După asta vin acasă, leg pupăza de picior c-o ață, ș-o îndosesc de mama vro două zile în pod prin cele putini hârbuite; și una-două, la pupăză, de nu știau cei din casă ce tot caut prin pod așa des. Însă a doua zi după asta, iaca și mătușa Măriuca lui moș Andrei vine pe la noi, c-o falcă-n ceriu și cu una-n pământ, și se ia la ciondănit cu mama din pricina mea:

– Mai auzit-ai dumneata, cumnată, una ca asta, să fure Ion pupăza, care – zicea mătușa cu jale – ne trezește des-dimineată la lucru de atâția ani!?

Grozav era de tulburată și numai nu-i venea să lăcrămeze când spunea aceste. Și acum văd eu că avea mare dreptate mătușa, căci pupăza era ceasornicul satului. Însă mama, sărmana, nu știa de asta nici cu spatele.

– Ce spui, cumnată! Da', că l-aș ucide în bătaie, când aș afla că el a prins pupăza s-o chinuiască. De-amu bine că mi-ai spus, las' pe mine, că ți-l ieu eu la depănat!

– Nici te mai îndoi despre asta, cumnată Smarandă, zise mătușa, căci de zbânțuitul ista al

dumitale nimica nu scapă. Ce mai atâta? Mi-au spus mie cine l-au văzut că Ion a luat-o; gâtul îmi pun la mijloc.

Eu, fiind ascuns în cămară, cum aud unele ca aceste, iute mă sui în pod, umflu pupăza de unde era, sai cu dânsa pe sub streșina casei și mă duc de-a dreptul în târgul vitelor, s-o vând, căci era tocmai luna, într-o zi de târg. Și cum ajung în iarmaroc, încep a mă purta țațoș printre oameni, de colo până colo, cu pupăza în mână, că doar și eu eram oleacă de fecior de negustor. Un moșneag nebun, c-o vițică de funie, n-are ce lucra!

– De vânzare-ți e găinușa ceea, măi băiete?

– De vânzare, moșule!

– Și cât cei pe dânsa?

– Cât crezi și dumneata că face!

– Ia ad-o-ncoace la moșul, s-o drămăluiască!

Și cum i-o dau în mână, javra dracului se face a o căuta de ou, și-i dezlegă atunci frumușel ața de la picior, apoi mi-o aruncă-n sus, zicând: „Iaca poznă, c-am scăpat-o!” Pupăza, zbârrr! pe-o dugheană și, după ce se mai odihnește puțin, își ie apoi drumul în zbor spre Humulești și mă lasă mare și devreme cu lacrimile pe obraz, uitându-mă după dânsa! Eu atunci, haț! de sumanul moșneagului, să-mi plătească paserea...

– Ce gândești dumneata, moșule? Te joci cu marfa omului? Dacă nu ți-a fost de cumpărat, la ce i-ai dat drumul? Că nu scapi nici cu giunca asta de

LIBRIS | We know books
tăvălindu-i prin unt, pe la prânzul cel mic cheamă pe mătușa Măriuca lui moș Andrei la noi și-i zice cu dragă inimă:

– Doamne, cumnătică-hăi, cum se pot învrăjbi oamenii din nimica toată, luându-se după gurile cele rele! Ia poftim, soro, mai bine să mâncăm ceva din ce a da Dumnezeu, să cinstim câte un pahar de vin în sănătatea gospodarilor noștri și:

Cele răle să se spele

Cele Bune să s-adune;

Vrajba dintre noi să piară

Și neghina din ogoară!

Căci, dac-ai sta să faci voie rea de toate, zău, ar trebui de la o vreme s-apuci câmpii!

– Așa, cumnată dragă, zise mătușa Măriuca, strângând cu nedumerire din umere, când se punea la masă. Văzut-ai dumneata? Să mai pui altădată temei pe vorbele oamenilor?

Apoi începem cu toții a mânca. Și alții ca alții, dar eu știu că mi-am pus bine gura la cale, să-mi fie pe toată ziua. Și îndată ce m-am sculat de la masă, luându-mi rămas bun de la călcâie, fuga la scăldat. Și când sar odată voinicește de pe un mal nalt în știoalnă, din greșală, drept cu fața-n jos, numai scânteii mi s-au făcut pe dinaintea ochilor, de durere; și am crezut că mi-a plesnit pânțele, nu altăceva. Și după ce am ieșit cu mare greu din apă și m-am pus pe mal țiindu-mă cu mânilor de inimă, băieții s-au strâns ciotcă împrejurul meu și m-au înmormântat în năsip, și m-au prohodit

cum știau ei, și de-abia mi-am venit în simțire peste vrun ceas; ș-apoi am început a mă scălda în tică până la asfințitul soarelui, potrivit-o să vin acasă odată cu vacile și spuind mamei că, scăpându-le văcarul din ocol pe ale noastre la amiază, eu singur le-am dus la păscut, și de aceea m-am întârziat până acum. Și mama, creștină bună, crezându-le toate lăptoase, după răbuș, cum i le spusese eu cu măgulele, m-a lădat de vrednicia ce făcusem și mi-a dat și de mâncare. Iar eu, mâncând lupește, mă făceam smerit și numai râdeam în mine, mierându-mă tot atunci de ghibăcia minciunilor ce potrivisem, de-mi venea mai-mai să le cred și eu singur pe jumătate.

Iaca așa se poate înșela omul de multe ori, când nici n-a gândit, dacă nu știe a judeca bine. Însă iar mă întorc și zic: Tot pățitu-i priceput!

Verificați-vă cunoștințele:

Întrebări:

- De ce Nică este trezit de dimineață?
- Cine-l îndeamnă pe Nică să se abată din drum?

De ce?

- Ce i s-a întâmplat pupezei satului?
- Cum a scăpat ea de chinurile lui Nică?
- Prezentați sfârșitul povestirii.

☛ Scrieți cuvinte cu sens opus:

dimineață-	drept -
răsărit -	încet -
bătrân -	mulțumit -
înainte -	potrivit -
credință -	mulți -

☛ Formați cuvinte noi cu ajutorul sufixului „os”:

scorbură - scorbuos	credință -
ochi -	miere -
fală -	prieten -
barbă -	durere-
băiat -	bucurie -

Lupul la stână

De când întunericul se lupta cu lumina și voia să-i ia locul, un lup flămând veni, târându-se pe labe, până la staul.

Acolo stătu puțin și se uită prin gard la oi și miei, gândindu-se cum putea sări înăuntru, fără să fie simțit de cineva.

Un miel, din cei care se jucau, văzu prin gard strălucind ceva, ca două lumânări aprinse. El se apropie de locul acela, ca să afle ce-i acolo.

Atunci, lupul îi spuse încet și cu blândețe:

– Bună seara, voinice! Apropie-te! Nu te teme; eu sunt un prieten al vostru.

– Mulțumesc, dumitale! Nu te cunosc. Ce cauți?
– O, Doamne!..., mai apropie-te, căci nu prea aud bine și nu pot vorbi tare. Sunt slab și am nevoie de ajutor...

– Ei bine, iată-mă-s lângă gard; cine ești și ce voiești?

– Eu mă numesc lup și aş voi să pasc puțină iarbă verde. Du-mă, te rog, unde-a fi iarba amestecată cu trifoi, că mult îmi place!

– A! tu ești lup și tu mănânci carne, nu iarbă verde, cum zici!

– Ba!... mă jur pe părul meu, nu mănânc defel carne! Vino cu mine și-om paște împreună... O! cât îmi ești de drag! Ce frumușel și drăguț mai ești! Vino mai iute, iacă... eu sunt gata să te îmbrățișez!

– Ba nu, iaca, mă strigă mama și trebuie să mă duc!

– Ce fel? Vino doar numai să te sărut și te-i duce.

Neînțeleptul miel ieși, dar... înțelegeți cum l-a îmbrățișat și sărutat lupul... Mielul d-abia putu zbiera puțin... și sârmana lui mamă, trezindu-se atunci, rămase înmărmurită când îl văzu în gura lupului.

Verificați-vă cunoștințele:

Întrebări:

a) De ce lupul s-a dus la stâna de oi? Ce moment al zilei și-a ales el?

b) Prin ce vicleșug a reușit el să-l păcălească pe miel?

c) Din ce cauză credeți că mielul a fost mâncat de lup?

d) Ce învățături puteți desprinde din acest text?

Teme:

☛ Explicați următoarele expresii:

pe când întunericul se lupta cu lumina

mă jur pe părul meu

☛ Alcătuiți două enunțuri folosind ortogramele:

să-i

săi

☛ Notați două proverbe care s-ar potrivi textului de mai sus:

Prostia omenească

fost odată când a fost, că dacă n-ar fi fost, nu s-ar povesti. Noi nu suntem de pe când poveștile, ci suntem mai dincoace cu vreo două trei-zile: de pe când se potcovea puricele cu nouăzeci și nouă de oca de fier la un picior și tot i se părea că-i ușor.

Cică era odată un om însurat, și omul acela trăia la un loc cu soacră-sa. Nevasta lui, care avea copil de țată, era cam proastă; dar și soacră-sa nu era cam hâtră. Într-una din zile, omul nostru iese de-acasă după trebi,

ca fiecare om. Nevasta lui, după ce-și scaldă copilul, îl înfășă și-i dete țată, îl puse în albie lângă sobă, căci era iarnă; apoi îl leagăna și-l dezmiardă până ce-l adormi. După ce-l adormi, stătu ea puțin pe gânduri, ș-apoi începu a se boci cât îi lua gura:

– Aulio! copilașul meu, copilașul meu!

Mama ei, care torcea după horn, cuprinsă de spaimă, zvârli fusul din mână și furca din brâu cât colo, și, sărind fără sine, o întrebă cu spaimă:

– Ce ai, draga mamei, ce-ți este?

– Mamă, mamă! copilul meu are să moară.

– Când și cum?

– Iată cum. Vezi drobul cel de sare pe horn?

– Îl văd. Și?!...

– De s-a sui mâța, are să-l trântască drept în capul copilului și să mi-l omoare.

– Vai de mine și de mine, că bine zici, fata mea, se vede că i s-au sfârșit mititelului zilele!

Și cu ochii pironiți la drobul de sare de pe horn și cu mâinile încleștate, de parcă le legase cineva, începură a-l boci amândouă ca niște smintite, de clocotea casa. Pe când se slujeau ele, cum vă spun, numai iaca și tatăl copilului intră pe ușă flămând și necăjit ca vai de el.

– Ce este? Ce v-a găsit, nebunelor?

Atunci ele, viindu-și puțin în fire, începură a-și șterge lacrimile și a-i povesti cu mare jale despre întâmplarea neîntâmpată...

Omul, după ce le ascultă, zise cu mirare:

– Bre! mulți proști am văzut eu în viața mea, dar

ca voi n-am mai văzut. Măăă... duc în toată lumea! Și de-oi găsi mai proști decât voi, m-oi mai întoarce acasă, iară de nu, ba. Așa zicând, oftă din greu, ieși din casă fără să-și ieie ziua bună, și plecă supărat și amărât ca vai de om!

Și mergând el bezmetic, fără să știe unde se duce, după o bucată de vreme, oprindu-se într-un loc, i se întâmplă rar să vadă ceva deșențat ce nu mai văzuse: un om ținea puțin un oboroc deșert cu gura spre soare, apoi răpede-l înșfăca și intra cu dânsul într-un bordei; pe urmă iar ieșea, îl puneă iar cu gura la soare, și tot așa făcea... Drumețul nostru nedumerit se opri și zise:

– Bună ziua, om bun!

– Mulțămesc dumitale, prietene!

– Da' ce faci aici?

– Ia mă trudes de vreo două-trei zile să car pocitul ist de soare în bordei ca să am lumină, și nici că-l pot...

– Bre! ce trudă, zise drumețul. N-ai vreun topor la îndemână?

– Ba am.

– Ie-l de coadă, sparge ici, și soarele va intra singur înlăuntru...

Îndată făcu așa și lumina soarelui intră în bordei.

– Mare minune, om bun, zise gazda. De nu te aducea Dumnezeu pe la noi... eram să îmbătrânesc cărând soarele cu oborocul.

„Încă un tont”, zise drumețul în sine, și plecă.

Și mergând el tot înainte, peste câțva timp ajunse

într-un sat și din întâmplare se opri la casa unui om. Omul de gazdă fiind rotariu, își lucrase un car și-l înjghebase în casă în toată întregimea lui; și-acum voinde să-l scoată afară, trăgea de proțap cu toată puterea, dar carul nu ieșea. Știți pentru ce? – Așa: ușile erau mai strâmte decât carul. Noroc însă că drumețul l-a învățat să-l desfacă în toate părțile lui, să le scoată pe rând afară, și-apoi iarăși să-l înjghebe la loc.

– Foarte mulțămesc, om bun – zise gazda – bine m-ai învățat. Ia uită-te dumneata! Era să dărâm bunătate de casă din pricina carului...

De aici drumețul nostru, mai numărând un nătărău, merse tot înainte până ce ajunse iară la o casă. Acolo ce să vadă? Un om c-un țapoi în mână voia s-arunce niște nuci din tindă în pod.

„Din ce în ce dau peste dobitoci”, zise drumețul în sine.

– De ce te frământă așa, om bun?

– Ia, vreau să zvârl niște nuci în pod și țapoiul ista nu-i de nicio treabă...

– Că degeaba te trudești, nene! Poți să-l blastemi cât l-ai blăstăma. Ai un oboroc?

– Da' cum să n-am.

– Pune nucile într-însul, ie-l pe umăr și suie-le frumușel în pod; țapoiul e pentru paie și fân, iar nu pentru nuci.

Omul ascultă și treaba se făcu îndată.

Drumețul nu zăbovi nici aici mult, ci plecă mai numărând și alt neghiob.

Apoi de aici merse mai departe, până ce ajunse

ca să mai vadă aiurea și altă năzbâtie la care nu se putu opri din râs. Un om legase o vacă cu funia de gât și suindu-se pe o șură, unde avea aruncat oleacă de fân, trăgea din răspuțeri de funie să urce vaca pe șură. Vaca răgea cumplit și el nu mai putea de ostenit.

– Măi omule! zise drumețul, făcându-și cruce. Da' ce vrei să faci?

– Ce să fac, mă-ntrebi? Da' nu vezi?

– Ba văd, numai nu pricep.

– Ia, hăranul ista e hămisit de foame și nu vrea nici în ruptul capului să vie după mine sus pe iastă șură să mănânce fân...

– Stai puțin, creștine, că spânzuri vaca! Ie fânul și-l dă jos la vacă.

– Da, nu s-a irosi?...

– Nu fi scump la tărățe și ieftin la făină.

Atunci omul ascultă și vaca scăpă cu viață.

– Bine m-ai învățat, om bun! Pentr-un lucru de nimica, era cât pe ce să-mi gâtui vaca!

Așa drumețul nostru, mirându-se și de această mare prostie, zise în sine: „Mâța tot s-ar fi putut să deie drobul de sare jos de pe horn; dar să cari soarele în casă cu oborocul, să urci nucile în pod cu țăpoiul și să tragi vaca pe șură la fân, n-am mai gândit!”

Apoi drumețul se întoarse acasă și petrecu lângă ai săi, pe care-i socoti mai cu duh decât pe cei ce văzuse în călătoria sa.

Verificați-vă cunoștințele:

Întrebări:

- De ce omul pleacă supărat de acasă?
- Cu cine se întâlnește el pe drum?
- Ce sfaturi le dă el oamenilor nepricepuți?
- De ce omul se miră de prostia acestora?
- Ce hotărâre ia omul în final?

Teme:

☞ Alcătuiți un scurt dialog în care să folosiți cel puțin două cuvinte cu sens opus.

☞ Formați cuvinte noi de la cuvintele date:

Exemplu: poveste - povestire
 - povestitor
 - povestioară
 - povestit
 - repovestit
 - nepovestit

om - copil - gând -
 - - -
 - - -

☞ Alcătuiți un enunț cu unul din cuvintele date.